

1 Timotei 1:12-20 – Harul arătat față de Pavel. Raportarea acestuia față de doi hulitori.

Din v.12 Pavel găsește cu cale să reamintească lui Timotei CUM și DE CE i-a fost încredințată tocmai lui Evanghelia slavei. Pavel va înălța harul fără margini al lui Dumnezeu care s-a manifestat față de el. Învățătorii Legii pe care i-a amintit în v.7 umbreau harul lui Dumnezeu în mântuire. De aceea, Pavel înalță acest har prin relatarea alegerii sale ca apostol. Am mai comentat semnificația acestei alegeri și la începutul comentariului pe 2 Corinteni. Pavel nu a fost ales prin Lege, pe baza meritelor personale, ci 100% prin har. Astfel, el are doar cuvinte de mulțumire față de Isus Hristos. Isus Hristos este Cel care l-a ÎNTĂRIT. Dar acest lucru s-a întâmplat DUPĂ convertirea sa, în perioada de formare și apoi de lucrare. Ne-am fi așteptat ca Pavel să înceapă cu alegerea și convertirea sa în actul mulțumirii sale. Dar el începe exact invers, și anume cu întărirea sa DUPĂ convertirea sa. De ce? El vrea să arate că TOTUL a fost har 100%: nu doar convertirea, dar și ceea ce a urmat după. Tendința credincioșilor (bine oglindită în epistola către Galateni) este să înceapă prin har și apoi să continue prin Lege. Convertirea și rezolvarea trecutului păcătos se face prin har. Dar apoi credinciosul are tendința luciferică de a începe o VIAȚĂ NOUĂ nu în sensul totalei dependenței de harul divin, ci în sensul clădirii unei noi neprihăniri personale. Astfel, dacă cineva a greșit ceva înainte de convertire i se trece mai ușor cu vederea. Dar viața de după convertire este judecată tot în termenii Legii, ai meritelor personale și performanțelor spirituale. Astfel Pavel mulțumește în primul rând pentru întărirea sa în slujba de apostol. Harul care l-a iertat este același cu cel care l-a întărit în slujbă. Iertat și născut din nou prin har, și-a împlinit slujba apostolică doar prin har. Lucrul lui Dumnezeu înainta prin har, prin credință. De har nu este nevoie în special la convertire. Nevoia rămâne la fel de mare pe tot parcursul drumului. Dar Pavel nu a fost întărit doar ca și credincios, ci și ca apostol. Domnul nu doar că i-a dat o slujbă atât de grea, dar i-a dat și puterea să o îplinească. Dumnezeu NU ne cheamă niciodată într-o slujbă fără să ne dea și puterea să o putem împlini spre gloria Sa. Pavel îi mulțumește Fiului că l-a pus în slujba Lui. Și nu i-a dat orice slujbă, ci tocmai aceea de apostol al Neamurilor. Pavel nu simte slujba ca pe o povară, ci ca

pe o imensă onoare. Drept vorbind, avea multe motive să o considere ca pe o povară. Am văzut faptul că el nu putea fi doar un tată sau un frate mai mare pentru Timotei, ci și apostolul. Noi ne putem bucura între noi de o relație frățască. Nimeni nu mai este apostol. Toți suntem supuși diferitelor greșeli, și nu putem cere celorlalți să ne respecte ca pe o autoritate apostolică. Dar Pavel cerea în mod constant acest lucru TUTUROR credincioșilor de lângă el. Și își făcea singur reclamă. Dar nu este vorba doar de atât. În 2 Corinteni cap.4, Pavel amintește de greutățile slujbei. Mereu în centrul atenției războiului spiritual, Pavel are o viață plină de necazuri, prigoniri și suferințe. I s-a dat mult, i se cere mult. A primit slujba apostolică, are parte de încercările unui apostol. În mod clar, Pavel are o viață pământească MULT mai grea decât cea a celorlalți credincioși. Și aceasta din pricină că doar el era apostol. Dar Pavel nu consideră slujba o povară, ci o imensă onoare. Astfel, el mulțumește lui Dumnezeu pentru că i-a dat această slujbă. Pavel este astfel și un exemplu pentru Timotei care avea toate motivele să se plângă de slujba primită în Biserica plină de probleme din Efes. Timotei știa că slujba lui Pavel este mai grea decât a lui. Și Pavel mulțumește pentru slujba primită. El nu se focalizează pe greutățile slujbei, ci pe slava slujbei, precum și pe răsplătirile viitoare. Cum explică atât de frumos în 2 Cor. cap.4, el trăiește prin credință, și nu prin vedere. De aceea, poate mulțumi pentru slujbă. El a fost pus în această slujbă pentru că *a fost socotit vrednic de încredere*, sau *CREDINCIOS* (după originalul grecesc). Pe ce bază a fost socotit el CREDINCIOS? Când a fost socotit CREDINCIOS? Când a fost pus în slujba Sa? Ne referim la momentul convertirii din Fapte 9, sau la momentul chemării în prima lucrare misionară din Fapte 14? El a fost socotit credincios de la început, sau după perioada de formare în care a fost și testat de Dumnezeu? Această expresie *vrednic de încredere* pare la prima vedere a intra în contradicție cu doctrina harului, și cu ceea ce Pavel va spune mai departe. Căci dacă ne gândim la faptul că Dumnezeu l-a ales pe Pavel ca apostol pentru că a văzut în el CEVA mai deosebit pe care nu l-a văzut în ceilalți oameni, ne înșelăm. Dacă ne gândim că dintre toți păcătoșii, el ar fi avut ceva merite și căutări în plus, și de aceea Domnul pe el l-a ales, ne înșelăm. Căci în următoarele versete Pavel afirmă CONTRARIUL: TOCMAI pentru că era *cel dintâi dintre păcătoși, cel mai mare păcătos, și cel mai lipsit de orice merite a primit slujba cea mai înaltă din Împărăție!* Deci, tocmai lipsa ORICĂRUI merit, și nu prezența unora, l-a făcut pe

Dumnezeu să-l aleagă pe Pavel apostol. Cum am comentat și în 2 Corinteni, Pavel era cel dintâi dintre păcătoși, Anticristul secolului întâi, omul care conlucra cu Satana pentru distrugerea Bisericii lui Hristos mai mult decât o făceau ceilalți oameni. Desigur toți erau păcătoși, dar în lumea întunericului, te poți afunda mai mult sau mai puțin în ea. Ei bine, Saul din Tars, probabil din pricina mândriei luciferice care-l caracteriza, s-a afundat MAI MULT decât toți ceilalți, mai mult decât criminalii, mai mult decât vrăjitorii, mai mult decât cei ce se dedau la perversiuni sexuale. De ce? Pentru el s-a ridicat împotriva Bisericii lui Dumnezeu, prigonindu-i, omorându-i, făcându-i să hulească, presându-i să se lepede de credință. Au fost mulți învățați evrei care nu au crezut în Isus, dar s-au raportat altfel față de creștini. Un bun exemplu este chiar Gamaliel, Mentorul lui Saul. Și totuși Saul era pornit de o furie oarbă împotriva creștinilor și a cerut de la Marele Preot să prigonească și pe creștinii din Damasc. Nu s-a mulțumit cu ravagiile făcute în Ierusalim și Iudeea. Mergea acum și către Diaspora. Pavel era sub robia lumilor demonice care-și manifestau prin el direct și cu atâta putere ura față de Biserica lui Isus Hristos. Pavel nu exagerează când spune că dintre toți păcătoșii, cel dintâi era el. Și nu o făcea de pe poziția unui păgân idolatru, ci de pe poziția unuia care de mic copil a avut acces la Revelație, care a fost contemporan atât cu Ioan Botezătorul cât și cu Isus și cu apostolii Săi. Nu știm dacă i-a întâlnit în mod personal pe Ioan sau pe Isus, dar cu siguranță a fost expus mărturiei excepționale a acestora. El, în schimb, a respins de mic Lumina Revelației, și a mers pe calea mândriei și afirmării de sine prin religia iudaică nebănuit de mult. Tocmai de aceea a reacționat atât de violent față de Lumina adusă de Isus; tocmai de aceea, lumile întunericului au găsit în el un aliat atât de bun pentru a lupta împotriva ucenicilor lui Isus. Și Biserica prigonită de Pavel era formată din evrei creștini. Cei uciși de Pavel erau de două ori din poporul lui Dumnezeu: erau evrei, și apoi erau din Biserica lui Hristos. Și cine se atinge de poporul Său, Se atinge de Lumina ochilor Lui, Se atinge de Dumnezeu Însuși. De aceea Isus îl întreabă: *De ce MĂ prigonești?* și nu *De ce îmi prigonești ucenicii?* Astfel, Pavel se consideră pe sine cel dintâi dintre păcătoși. Hristos Isus a venit să mântuiască pe cei păcătoși. Deci cei care vor crede că sunt neprihăniți prin Lege nu au nevoie de Isus Hristos. Rolul Legii nu este acela de a da neprihănirea, ci de a dovedi pe toți că sunt oameni păcătoși. Astfel, aceștia își conștientizează nevoia de Hristos și sunt conduși către

credința în Hristos Isus. Se vede foarte clar că în acest pasaj, Pavel reamintește doctrina harului punând-o în opoziție cu învățătura falsă despre Lege promovată de acei oameni din Efes. Harul Domnului s-a înmulțit peste măsură de mult ÎN VIAȚA lui Pavel ca el să poată sluji ca apostol. Nu doar convertirea sa, ci și formarea și împlinirea slujbei apostolice a fost tot prin har. Acest har s-a înmulțit peste măsură de mult. Pavel probabil rememora aici toate vindecările și transformările de care a avut parte după convertire, atât la nivelul trăirii cât și la nivelul gândirii, pentru a putea deveni apostol. A fost născut din nou prin har, și tot ce a urmat a fost tot prin har. El nu laudă doar harul care l-a iertat, ci și harul care l-a transformat. De fapt este același har. Tendința noastră este să vedem mai mult harul în actul iertării și convertirii, și mai puțin în cel al transformării noastre după convertire, unde se creează iluzia că participarea noastră la schimbarea noastră este ceva mai mare și mai importantă. Dar nu este așa. Pavel vorbește de înmulțirea harului *în credință și în dragoste*, sau *cu credință și dragoste*. Credința și dragostea sunt două elemente cheie în discursul său din 1:1-20. Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o credință neprefăcută, iar lucrul lui Dumnezeu înainta prin credință și nu prin Lege. Multiplicarea harului transformator în viața lui Pavel s-a făcut prin credință și a rodit dragoste. Credința a crescut pentru a putea crește și dragostea. Chiar și creșterea credinței a fost tot un har, măcar că în actul credinței a participat și alegerea lui Pavel de a crede. Pavel vede cu claritate cum harului convertirii și chemării i s-a adăugat harul transformării, vindecării și întăririi în slujba de apostol, el comemorează toate revelațiile primite de sus, toate vindecările interioare, toate biruințele primite din diferite ispitiri și neazuri. Toate au fost prin același har nemeritat. Nici una măcar nu a fost prin Lege, prin strădania propriei voinței. Transformarea sa spectaculoasă de după convertire nu-l face să se vadă mai puțin păcătos și deci ceva mai merituos decât înainte de convertire. Am comentat mult acest subiect cu alte ocazii. Aceasta este marea capcană a neprihănirii personale care se naște dintr-o interpretare greșită a rodirii Duhului din noi. Cu cât Duhul ne vindecă, și ne îndepărtăm de viața păcătoasă din trecut, cu atât avem tendința să ne vedem ceva mai buni și mai puternici, deci ceva mai puțin smeriți și mai puțin dependenți de har. Harul și nevoia de mântuire vizează mai mult trecutul decât prezentul nostru. Ideea că suntem păcătoși vizează mai mult trecutul decât prezentul. Dar Pavel ne șochează spunând la timpul PREZENT:

dintre care cel dintâi sunt eu, și NU la perfect compus: *am FOST eu!* Pavel rămâne în ochii săi cel dintâi dintre păcătoși. Pe de o parte, că vede *din interior* toată urâciunea păcatului din viața sa, și cum am comentat cu altă ocazie, pe această linie, este legitim ca fiecare din noi să ne vedem cei dintâi dintre păcătoși. Păcatele celorlați le vedem din afară. Dar propriile păcate le vedem din interior, deci MULT mai adânc. Este legitim ca atunci când vorbim de omul păcătos, să ne vină în primul rând în minte propria sa persoană. Pavel nu rămâne dominat de sentimente false de vinovăție, nici nu este complexat de trecutul său de prigonitor. El se bucură din plin de iertarea primită, dar totuși se consideră pe sine cel dintâi dintre păcătoși. Cum se poate obține o așa percepție de sine atât de echilibrată? Pe de o parte, să vezi cu claritate că harul s-a înmulțit în tine mai mult decât în toți ceilalți. Pe de altă parte, să te consideri totuși cel dintâi dintre păcătoși. Desigur aici Pavel face referire la trecutul său înainte de convertire. El nu uită CINE a fost și CUM a fost chemat. Nu consideră că doar convertirea sa a fost un har, ci că tot ce a urmat a fost 100% la har. El înțelege cu claritate și dimensiunea vinovăției sale ca hulitor și rememorează nu doar activitatea sa de prigonitor, ci toată viața sa de dinainte care l-a calificat în această slujbă de anticrist al secolului întâi. Din această perspectivă, Pavel are un atu în plus în a se vedea pe sine cel dintâi păcătos. Partea frumoasă este că toți acei zeci de ani de minunată transformare care au urmat nu l-au făcut pe Pavel să se abată de la har și de la smerenie, și să se nu se mai considere pe sine cel dintâi dintre păcătoși. El nu spune *AM FOST cel dintâi*, ci *SUNT cel dintâi*. Percepția de sine este fundamentală. Smerenia înseamnă o percepție corectă față de sine în raport cu Dumnezeu și planurile Sale. Pavel propune trei lentile pentru percepția de sine. Prima este lentila meritelor. Prin această lentilă, el nu găsește niciun merit în el însuși, nici înainte de convertire, dar nici după convertire. El este cel dintâi păcătos care merită moartea. Toată iertarea și transformarea sa, lucrarea primită și puterea de a împlini este 100% doar manifestarea îndurării și harului divin în Hristos Isus. Pavel este conștient că TOCMAI LIPSA evidentă a oricărui merit l-a făcut pe Dumnezeu să-l aleagă. În v.16 o traducere mai apropiată de original propune:

- și tocmai din acest motiv (*că sunt cel dintâi dintre păcătoși*), am căpătat îndurare, ca Isus Hristos să-și arate în mine, cel dintâi (*dintre păcătoși*) toată

îndelunga răbdare (sau: *desăvârșita Sa răbdare*), ca un model (al manifestării harului Său) pentru aceia care vor crede în El pentru viața eternă.

Deci Dumnezeu a vrut să facă o incredibilă demonstrație a manifestării harului Său. Astfel a răbdat pe cel mai înverșunat vrăjmaș al său, pe cel dintâi dintre păcătoși, și aici trebuie să avem în vedere toată viața lui Saul înainte de a deveni prigonitor, dar viață care l-a calificat apoi ca prigonitor. Mândria și sfidarea lui Saul față de Dumnezeu nu s-a născut într-o zi. Ele au fost cultivate ani de zile. Pavel își aduce aminte cu claritate despre aceste realități. Dar Dumnezeu l-a răbdat. Când Lumina Evangheliei s-a manifestat în istorie, acest Saul mândru și îngâmfat a devenit Marele Prigonitor. Dar Dumnezeu l-a răbdat în continuare. De câtă răbdare a avut nevoie Dumnezeu ca să nu-l spulbere pe acest Saul. Și apoi i-a arătat îndurare ca să strălucească această îndelungă răbdare din partea lui Dumnezeu. Căci îndelunga Sa răbdare nu s-a încheiat cu nimicirea lui Saul, ci cu chemarea sa în cea mai înaltă slujbă din planul Său! Aici apare o mare întrebare: când Pavel spune: *ca să-și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga răbdare*, se referă la răbdarea lui Dumnezeu față de Saul, sau la răbdarea cristică care a rodit în viața lui Pavel față de semenii săi? Ambele variante sunt adevărate. Dar la care se referă Pavel aici? S-ar putea referi simultan la amândouă? Mai puțin probabil. E foarte interesant că apare aici termenul de răbdare sau îndelungă răbdare. Nu apare termenul de har sau de dragoste, ci cel de RĂBDARE. Poate noi am fi formulat altfel, de exemplu:

- Dar Domnul m-a ales ca apostol tocmai pe mine, cel dintâi păcătos, tocmai ca să arate în mine, cel dintâi, lucrarea măreață a harului ca o pildă pentru cei care vor crede în El ca să capete viața veșnică.

Și ce afirmăm noi mai sus este adevărat. Totuși Pavel pare a introduce alte nuanțe. Nu alegerea sa ca apostol face posibilă arătarea harului, ci arătarea harului (am căpătat îndurare) face posibilă arătarea RĂBDĂRII (să-și arate toată îndelunga Sa răbdare). De ce tocmai răbdarea? Și în ce constă această pildă, acest model pentru toți credincioșii ce vor urma? Pavel este modelul sau manifestarea răbdării divine față de el ?

Este cert faptul că actul convertirii, alegerii și transformării lui Pavel devine parte integrantă din Evanghelia, din revelație. La fel cum oriunde s-a vestit Evanghelia în toată lumea s-a pomenit și de femeia care L-a uns cu mir pe Mântuitorul, la fel s-a pomenit și de Pavel, de convertirea și lucrarea sa. Am comentat cu alte ocazii (vezi comentariul pe 2 Corinteni) că, dintre toți apostolii, cele mai multe detalii despre viață și lucrare sunt în dreptul lui Pavel. El, și nu ceilalți, au primit această alegere specială pentru a genera această pildă minunată. Noi trebuie să călcăm pe urmele lui Pavel (nu ale lui Petru sau Ioan) pentru a călca pe urmele lui Hristos. De aceea, despre Pavel și nu despre Ioan, avem foarte multe informații în Noul Testament. De aceea, spre deosebire de Petru și Ioan, Pavel vorbește mult despre propria sa viață de credință în epistolele sale. Dumnezeu nu a făcut această alegere pentru că Pavel era mai special, sau avea un merit în plus, ci pentru a străluci mai clar manifestarea harului Său. Desigur, același har s-a manifestat și în Petru care s-a lepădat înainte de a fi uns ca apostol. Dar pentru ochii noștri firești și bolnavi de Lege, se pare că era nevoie de o și mai clară afirmare a harului. Astfel, este ales Pavel ca apostol al Neamurilor, și ca principal autor al Noului Testament. Evanghelia lui Isus Hristos îl are pe Pavel ca parte integrantă. Toți cei care au crezut în Isus, au aflat și de Pavel, de convertirea și lucrarea sa. De ce a intenționat Dumnezeu acest lucru? În ce consta pilda? Desigur sunt mai multe învățăminte din viața lui Pavel.

- Este în primul rând vorba de o demonstrație excepțională a manifestării harului divin. Cel dintâi dintre păcătoși primește cea mai înaltă slujbă din planul lui Dumnezeu! Cum poate străluci harul mai clar și mai frumos decât atât? Nu este vorba doar de iertarea celui dintâi dintre păcătoși, dar și de transformarea și înălțarea sa pentru cea mai slăvită slujbă. Da, o slujbă mult mai slăvită decât cea a lui Moise însuși (vezi comentariul pe 2 Corinteni cap.3). Ca harul să strălucească în ochii noștri, trebuie să înțelegem în profunzime cât de adânc era întunericul și păcatul în viața lui Saul și cât de înaltă a fost slujba apostolică pe care el a primit-o. Evanghelia lui Isus este Evanghelia harului. Minte noastră este dominată de Lege și de meritele umane. Atât de greu pricepem harul Său. Or, istoria vieții lui Saul ne ajută atât de mult să pricepem profunzimea harului, și deci esența Evangheliei.

- Este apoi o imensă încurajare pentru cei care se întorc din păcate vizibile foarte adânci (făcute fie înainte de convertire, fie după convertire). Lupta cu vinovăția este cumplită. Gândul că nu vei fi iertat, că nu vei fi primit înapoi este atât de puternic. Dar în aceste momente, cel în cauză află sau își amintește de Saul: *Față de Saul s-a găsit răbdare, îndurare și iertare. Deci se va găsi și pentru mine.* Primirea lui Saul devine o garanție a iertării tuturor celor ce se vor întoarce la Domnul. Și mulți s-au întors din păcate atât de grele!
- Este o încurajare și în ce privește speranța vindecării celui ce se întoarce la Dumnezeu. Suntem iertați, dar putem fi și vindecați? Căci păcatele, chiar dacă sunt iertate, lasă în urme consecințe și boli atât de adânci în noi. Cel ce ne-a iertat ne va putea vindeca? Privim din nou la Pavel. La el, după convertire, harul cu credința și cu dragostea s-au înmulțit peste măsură de mult. Puterea Evangheliei pe care o vestea Pavel s-a manifestat MAI ÎNTÂI în el. Prin Evanghelie, Saul a fost iertat în mod desăvârșit, dar și supus unor transformări de neimaginat. Să nu subestimăm dificultatea procesului transformării și formării lui Pavel de DUPĂ convertire. Să nu avem impresia falsă că după primirea Duhului Sfânt toate bolile lui Pavel s-au vindecat și era gata pregătit pentru lucrarea apostolică. Nicidecum! Cu toate scurtăturile date de revelațiile divine, drumul nu a putut ține mai puțin de 15 ani! Nu a fost puterea unei dinamite, ci puterea unei sămânțe care ÎN TIMP transformă moartea în viață! Aici este esențial să fundamentăm schimbarea produsă de Evanghelie pe paradigma Seminței și nu pe cea a efectului imediat produs de o dinamită. Bolile sunt vindecate de Evanghelie nu peste noapte, ci în TIMP. Să nu subestimăm adâncimea bolilor pe care le avea Saul în el după convertire. Avea în firea pământescă o moștenire fabuloasă. Cu aceasta a trebuit să lupte Pavel după convertire. A fost cumplit. A biruit doar prin puterea Evangheliei. El, criminalul credincioșilor, a devenit cel mai blând, iubitor și răbdător om de pe fața pământului. Cum a fost posibil? Prin Evanghelia harului. Aceeași Evanghelie ne este dată spre vindecarea noastră. Desigur, vindecarea noastră va fi MAI LENTĂ decât cea a apostolului, căci procesul prin care noi cunoaștem Evanghelia este mai lent. Dar procesul este

real, și vindecarea noastră ÎN TIMP este o realitate garantată. Dacă Evanghelia l-a putut vindeca pe Saul, ne va putea vindeca și pe noi.

- Pavel nu devine doar o garanție concretă a iertării și vindecării noastre, dar el devine și un MODEL viu a ceea ce înseamnă să fii un bun creștin, sau să calci pe urmele lui Hristos. Desigur, modelul moral al creștinilor este Isus, de aceea Noul Testament include 4 Evanghelii. În ele descoperim cum trăia, cum slujea, cum iubea Isus. El devine reperul nostru moral, modelul ideal pe care nu-l vom atinge niciodată, dar care mereu ne va provoca să nu ne mulțumim cu nivelul în care suntem. Dumnezeu găsește cu cale să ne mai dea un astfel de model: Pavel. El calcă pe urmele lui Hristos și noi trebuie să călcăm pe urmele lui. Dar nu era suficient modelul lui Isus? De ce se adaugă și modelul lui Pavel? Pentru că Isus este Fiul, iar Pavel este un păcătos ca noi, transformat de Evanghelia în care credem și noi. Modelul lui Pavel este binevenit din acest punct de vedere. Dar nu doar atât. Fiul ERA, pe când Pavel este în continuă MIȘCARE și TRANSFORMARE. El, prin continua sa alergare și transformare (vezi Filipeni cap.3, 2 Cor. cap.4 etc.), ne arată că ideea de a iubi ca Isus este un proces de continuă creștere care NU se va încheia niciodată. Apoi Pavel aplică iubirea lui Hristos printre Neamuri în contextul Bisericilor locale. Isus este un profet al lui Israel, dar Pavel un slujitor al Bisericilor locale dintre neamuri. Viața lui Pavel este trăită într-un context mai relevant pentru nevoile noastre, ale creștinilor dintre neamuri. Apoi Pavel este om ca noi. Modelul său este mai accesibil nouă. Dar atenție după cum Isus întrupează un model ideal, și Pavel întrupează o înălțime spirituală pe care nu o vom atinge niciodată. Pavel va fi mereu între noi și Hristos ca porunca: călcați pe urmele mele să nu-și piardă semnificația. Cei care s-au lăudat că au atins desăvârșirea (deci implicit că l-au întrecut pe Pavel care ne spune că nu a ajuns desăvârșit nici la final de lucrare – vezi Filipeni cap.3) sau că desăvârșirea se poate atinge, s-au abătut de la calea lăsată de Pavel. După cum va rămâne mereu o distanță enormă între noi și Isus, la fel va rămâne și între noi și Pavel, dar cum am mai spus, această distanță nu trebuie să ne frustreze. Ea este lăsată doar cu scopul de a NU ne opri niciodată din drumul rodirii. Este important să ne raportăm echilibrat la

modelele lăsate în Scriptură. O raportare sănătoasă dă viața, dar o raportare greșită la model poate duce la moarte. Pavel este reperul nostru moral, dar traseul, slujba și chemarea sa este unică. Traseul nostru va fi DIFERIT de cel al lui Pavel, David, Moise, Iosif etc. Vor exista asemănări, dar este normal ca diferențele să abunde. Dumnezeu NU se repetă. El ne dă un rol UNIC în planul Lui. Provocarea este să descoperim și să urmăm gândul Său pentru viața noastră.

- Răbdarea lui Dumnezeu față de Saul care în final a rodit atât de frumos, ne inspiră pe noi înșine în relațiile cu semenii noștri, în special cu aceia care se cufundă în păcate grele și devin ostili Evangheliei și chiar prigonitori ai Bisericii. Cu acești oameni foarte răi și foarte împietriți este nevoie de multă răbdare. Gândul că așa era Saul înainte de convertire, gândul că din acel prigonitor se poate naște un nou mare lucrător al Împărăției ne dă putere să mai răbdăm, să mai sperăm.
- Alegerea lui Pavel ne vorbește de SUVERANITATEA SA de a chema în lucrări speciale pe diferiți oameni. El nu o face pe baza meritelor, și Se îndură de cine vrea, și are milă de cine vrea! Vom spune că cei aleși dovedesc și o disponibilitate a ascultării. Cu adevărat! Dar să ne amintim de Saul. Și el a fost ales, chiar dacă apoi a dat înapoi. De asemenea sunt mai mulți cu o anumită disponibilitate de a ascultare, totuși doar unii sunt chemați pentru lucrări speciale. Deci în ce privește daruri speciale și lucrări speciale, Dumnezeu este SUVERAN și face alegeri nu pe baza meritelor. Dar care sunt totuși criteriile? Căci voia Sa nu lucrează la întâmplare. Chiar alegerea lui Pavel ne inspiră să răspundem la această întrebare. El are în vedere ca slava și harul Său să strălucească cât mai mult. Astfel, el îl alege pe Pavel și nu pe Ștefan pentru slujba de apostol al neamurilor. Astfel, adesea el alege lucrurile mici și neînțelepte pentru a le face de rușine pe cele mari. În planul Său, Dumnezeu a lucrat mereu prin oameni cu daruri speciale chemați în slujbe speciale. Chemarea era de dragul celor din jur, iar aceștia, pentru a beneficia de chemare trebuiau să recunoască și să cinstească vasul ales de Dumnezeu. Și am mai discutat și cu alte ocazii de ce Dumnezeu lucrează în acest mod. Cea mai clară alegere în acest sens este la nivelul națiunilor:

alege pe Israel de dragul Neamurilor, apoi Biserica dintre neamuri de dragul lui Israel, apoi din nou pe Israel de dragul neamurilor! Tot timpul cineva primește un dar privilegiat pentru slujirea celuilalt. Dumnezeu lucrează în acest mod pentru a ne testa și curăți de îndumnezeire. Cel ales se va lupta cu gândul: *de ce am fost ales tocmai eu? În mod cert, Domnul a văzut în mine ceva mai bun decât în ceilalți!* Cel chemat să primească slujirea din partea celui ales, se va lupta cu gândul: *de ce a fost ales el și nu eu? sau poate și eu am fost ales? Oare doar prin Moise vorbește Domnul?* Primul trebuie să folosească darurile primite pentru slujirea celuilalt. Al doilea trebuie să se smerească și să primească această slujire. Amândoi sunt testați cu privire la mândrie, cu privire la gândul luciferic din noi: *cine este mai mare? Eu, prin puterea și spre slava mea, sunt cineva!* Cel ales trebuie să accepte că este ales. Moise a încercat să se sustragă acestui statut, dar Domnul S-a mâniat pe el. Dar acest statut naște o luptă permanentă cu mândria. Ideea de a pune darul în slujirea celorlați este mai simplu de făcut. Dar lupta cu gândul: *de ce eu am fost ales să-i slujesc pe ei și nu invers?* este mai aprigă. Ar fi mai ușor celui în cauză să NU fie ales, să nu aibă daruri speciale pentru slujbe speciale. Statutul de ales ațâță mereu ispita mândriei din noi. Acest lucru se întâmpla chiar la Pavel căruia îi era clar că tocmai pentru că era cel dintâi păcătos și deci era cel mai nemeritos a fost ales. Totuși, ca să nu se îngâmfe, i-a fost pus un țepuș în carne (vezi comentariul pe 2 Cor. cap.12a). Domnul premeditează această luptă chinuitoare spre zdrobirea mândriei. Soluția nu este ca cel în cauză să nege alegerea și chemarea specială de care a avut parte, să nege diferența dintre el și semenii lui și să se retragă din slujbă așa cum a vrut Moise. Pavel nu a negat nici chemarea, nici diferența între el și ceilalți. Nu a ales calea ușoară a abandonului sau a falsei smerenii. A acceptat calea cea grea a unei lupte până la capăt. El a privit-o ca pe o imensă onoare. Dar statutul de ales este și o mare povară, un jug greu, pe care Pavel l-a avut de purtat până în ultima zi. Jugul este greu din pricina firii pământești care în permanență va încerca să folosească statutul autentic de ales și diferența reală dintre el și semenii pentru a-l face pe cel în cauză să i se înalțe inima mai presus de frații săi. Cum reușește el să ia testul? Apelează permanent la resursele adevărului:

- Tot ce are, are de la Domnul.
- Tot ce a primit, a primit de dragul celorlalți, pentru slujirea acestora.
- Rezultatul legitim al slujirii sale este doar proslăvirea lui Dumnezeu, de la care vin toate lucrurile!
- Diferența dintre el și ceilalți este reală, tocmai pentru ca slujirea să aibă sens și impact!
- Dar alegerea sa NU ARE la BAZĂ vreun merit ascuns, vreo disponibilitate mai specială, sau ceva puțin mai deosebit cu privire la ceilalți. Erau mulți alții care ar fi putut fi aleși în locul lui și să ducă slujba la capăt la fel de bine ca el. Dar a fost ales tocmai el prin voia suverană a lui Dumnezeu. Așa a vrut Domnul: ca el și nu altul să primească această slujbă. Și cine se poate împotrivi voii Sale sau să-i spună: *Ce faci?* În spatele acestei voințe suverane pot exista raționamente complexe, care nu ne sunt accesibile. Putem doar să știm că ele au ca scop o proslăvire mai mare a lui Dumnezeu și nicidecum a omului! Poate pentru că am fost mai nemerituoși ca alții sau am provenit dintr-un mediu mai puțin merituos sau promițător în ochii altora am fost aleși! Sau poate pentru că am fost un lut mai încăpățânat și mai greu de modelat decât mulți alții, tocmai noi am fost aleși.
- Dumnezeu a ales să lucreze așa pentru a vindeca de mândrie atât pe cel ales cât și pe cel slujit de acesta.
- Cel slujit este testat și curățit la rândul său. Va fi invidios pe cel ales, sau îl va idolatriza? Va tânji să ajungă și el la fel, se va sforța să fie și ales? Va nega că celălalt este ales și se va numi și el ales? Va respinge slujirea celui ales și va căuta denigrarea lui? Sau se va smeri și va primi slujirea ca din partea lui Dumnezeu, cinstind și respectând pe cel ales, și acceptând voia suverană și atotînțeleaptă a lui Dumnezeu. În mod cert, în dinamica vieții din Biserica locală, vor fi în unele situații cei ce trebuie să se smerească pentru a primi slujirea, iar în altele cei ce trebuie să slujească rămând smeriți. Scopul

este vindecarea noastră de mândrie. Și aici este rodul așteptat de Domnul, și în funcție de acest rod se va primi răsplătirea. Nu performanța în lucrare, ci cea în smerenie va fi criteriul de răsplătire al sfinților la final. Lupta este grea. Adesea cel lipsit de daruri speciale ar vrea și el să fie printre cei aleși. Adesea cel ales, ar vrea să se elibereze de această povară și să fie și el ca majoritatea, ca toți ceilalți. Fiecare însă este chemat să-și accepte destinul, și să înțeleagă rațiunea luptei, și rodul așteptat care este același și pentru unul și pentru altul: cât mai multă smerenie!

- Convertirea spectaculoasă a lui Pavel prefigurează pocăința finală a lui Israel. Poporul răzvrătit, ostil Evangheliei, prigonitor al Bisericii, se va întoarce deodată la Cel pe care L-au străpuns, iar Domnul îl va înălța în slujba de Preot al Neamurilor. Demonstrația harului excepțional făcută în Saul, se va repeta la nivelul întregii națiuni evreiești și în ochii tuturor popoarelor. Și tocmai această demonstrație a puterii iubirii divine va face pe rămășița popoarelor să caute pe Domnul la Ierusalim. Răbdarea lui Dumnezeu față de Saul a avut un rod minunat. La fel va fi și față de Israel. Cei ce au obosit să mai rabde pe Israel, sau se întrebă de ce Domnul încă îi rabdă, să-și amintească de Saul. Finalul poveștii va da sens întregului proces. Cei care se îndoiesc că Israel se va mai întoarce, să-și aducă aminte de convertirea lui Saul. Ea devine o garanție a convertirii poporului Israel.

Discutam mai sus despre lentilele prin care Pavel se privește spre sine. Prima este cea a meritelor. Aici se vede cel dintâi păcătos și dă absolut toate meritele lui Dumnezeu. A doua lentilă este cea a chemării în slujire. Aici recunoaște că a primit cea mai înaltă chemare, cele mai alese daruri, cea mai înaltă cunoaștere și cea mai spectaculoasă smerenie. Ele are priviri CUMPĂTATE despre slujirea sa. Dar a avea priviri cumpătate înseamnă a nu te vedea nici mai sus, dar nici mai prejos de nivelul slujirii primit de sus. Pavel nu alege calea falsei smerenii sau a negării dimensiunii slujirii sale. Dar el nu încurcă borcanele! El poate să se vadă cel dintâi păcătos, să rămână smerit, să laude doar meritele Domnului, și în același TIMP să se declare marele apostol care a trudit mai mult ca toți! El nu vede vreo

contradicție între cele două. Smerenia dată de lipsa meritelor nu-l face să subestimeze puterea lui Dumnezeu care lucra prin el, iar recunoșterea puterii excepționale care lucra prin el nu-l face să fie mai puțin mai smerit, să-și adauge vreun mic merit personal. Ce echilibru în percepția de sine! Dar mai este o lentilă pe care o folosește Pavel și ea are în vedere libertatea sa de alegere, conlucrarea voinței sale cu puterea Evangheliei. El a căpătat îndurare nu doar pentru că era cel dintâi păcătos, ci și pentru că Domnul avea un plan special cu el. Ci spune că a căpătat îndurare și pentru că lucra *din neștiință în necredință*, sau: *în ignoranță și în neștiință*. Apoi spune că a fost chemat în slujbă pentru că Isus Hristos l-a găsit *credincios*, sau *vrednic de încredere*. Apoi mai spune că harul s-a înmulțit în viața lui împreună cu credința și dragostea care este în Hristos Isus. Ca harul să se înmulțească în el, Pavel a ales să rămână în Hristos Isus prin credință, în acel spațiu spiritual unde puterea lui Dumnezeu lucrează cu putere. În Hristos Isus rămâi doar prin credință, credință care trebuie reînnoită zilnic prin alegerea celui în cauză. Pavel afirmă lipsa oricărui merit, și afirmă că este vorba 100% de harul divin atât în ce privește iertarea sa, cât și în ce privește slujba primită. În același timp, el recunoaște alegerea sa de a răspunde la acest har divin. Și nu vede nicio contradicție între cele două, așa cum văd unii care pentru a soluționa așa-zisa contradicție propun teoria predestinării. Înainte de convertire lucra din neștiință. Nu înseamnă că el nu fusese cercetat de lumina revelației și nu o respinsese, dar această lumină nu fusese atât de intensă ca el să ajungă la acea atitudine de sfidare totală a lui Dumnezeu. Există mereu un grad de conștientă. Acest grad diferă și în funcție de el, Domnul împietrește pe cel în cauză sau îi mai dă o șansă. Pavel este conștient că acest grad de conștientă la el era mai mic. El a fost amăgit de minciuna celui rău, și chiar credea că face voia lui Dumnezeu. Când a primit Lumina puternică a revelației, s-a smerit și s-a oprit din nebunia sa. Iar apoi a fost găsit vrednic sau credincios pentru o slujbă apostolică. Isus a văzut în el o disponibilitate a ascultării. Ba mai mult, Pavel însuși a fost testat, iar chemarea era o ofertă, nu ceva definitiv. Ca Saul din vechime, ar fi putut prin neascultare să piardă oferta. Pavel ne spune în mod clar în 1 Cor. cap.9 de faptul că el însuși poate fi lepădat atât din slujbă cât și din procesul mântuirii. Deci Pavel a fost testat și a rămas în lucrare luând aceste teste. Dar nu face acest lucru tocmai să explice de ce el și nu alții a fost ales pentru slujbă: Nicidecum! Căci cum spuneam, erau mulți cu aceeași

disponibilitate a ascultării. Un bun exemplu este Timotei care a ascultat până la capăt. Totuși nu Timotei a fost cel ales, ci Pavel. Disponibilitatea ascultării ține de cel în cauză, și este o condiție fundamentală pentru a fi ales și pentru a rămâne ales în slujbă. Ea nu trebuie negată. Căci dacă este negată apare pericolul neglijenței vegherii personale care poate duce la cădere. Dacă este afirmată, este adevărat că apare pericolul mândriei și explicării luciferice a alegerii. Dar soluția este ca afirmarea ei să fie făcută în mod simultan cu activirea celor două lentile de care am vorbit mai sus. Astfel, recunoașterea disponibilității de a crede și de a asculta, nu intră în contradicție nici cu harul 100%, nici cu proslăvirea doar a lui Dumnezeu, și nici cu alegerea Sa suverană pentru o lucrare. Echilibrul apare când folosim simultan și corect cele trei lentile. Prima este cea a meritelor. A doua este cea a darurilor și slujbei primite. Iar a treia este cea a disponibilității personale. Prima lentilă trebuie să aducă la aceeași concluzie în dreptul fiecărui credincios. În schimb, celelalte două vor duce la concluzii diferite. Ferice de cel care folosește onest și corect și celelalte două lentile. Adică de cel care are o privire cumpătată asupra capacității sale de slujire. Nu o supraestimează, dar nici nu o subestimează. Apoi, ferice de cel care are o percepție corectă și asupra disponibilității de a asculta. Nici nu o exagerează, dar nici nu o face mai mică decât este. Cel în cauză poate spune: da, în acele momente nu am acceptat întru-totul voia lui Dumnezeu. Acest lucru m-a afectat. Fără această onestitate, cel în cauză nu poate crește la o mai mare disponibilitate pentru ascultare și nu poate face alegeri mai bune pe viitor. Dacă el se convinge că toate alegerile importante din viața sa au fost de fapt din voia Domnului, oare cum va alege mai bine în viitor? Dar negând disponibilitatea ascultării acolo unde a fost reală iarăși nu este un lucru bun. Căci cum va defini în continuare relația cu Domnul ca pe o conlucrare cu El, și cum se va bucura de faptul că poate bucura inima Domnului prin alegerile credinței sale? Ce ar fi să-l rugăm pe Domnul să pună El în dreptul nostru cele trei lentile: lentila meritelor, lentila slujbei și lentila disponibilității de a asculta? Cum arată trecutul nostru în lumina celor trei lentile? Cum arată prezentul nostru? Putem continua drumul fără o astfel de evaluare corectă? Domnul să aibă milă de noi și să ne arate EXACT unde suntem, tocmai pentru a putea continua umblarea cu El.

Pavel se consideră pe sine cel dintâi dintre păcătoși, dar nu-i cere lui Timotei să aibă aceeași considerație față de sine. Este adevărat că din pricina faptului că propriile păcate le vedem din interior, avem motive să ne considerăm pe noi înșine cei dintâi dintre păcătoși. Păcatul nostru văzut din interior este perceput mai urâcios decât păcatele semenilor văzute din afară. Dar poate acesta totuși nu este un motiv suficient de întemeiat pentru a ne vedea pe noi înșine cei dintâi dintre păcătoși. Pavel nu face apel la faptul că, își vede propriile sale păcate din interior, ci la gravitatea lor reală văzută chiar din exterior: a prigonit Biserica lui Hristos într-un mod unic și extrem de crud. Pavel afirmă în Romani că toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu. Nu putem pune problema cine este mai bun dintre noi, căci nimeni nu este bun. În același timp, judecata este diferențiată, și sunt diverse forme și adâncimi ale răului. Fiecare va primi o pedeapsă după faptele făcute. Pedeapsa va fi mare sau mai mică în funcție de vinovăția fiecăruia în parte. Poate Pavel face apel la acest criteriu de diferențiere între el și cei păcătoși. El are motive întemeiate să se considere pe sine, primul dintre păcătoși. Poate Pavel nu ne cere să ne privim și pe noi la fel. Să ne vedem cât de păcătoși suntem și să recunoaștem lipsa meritelor, este un lucru valabil pentru toți. Dar ideea de a te vedea cel dintâi dintre păcătoși poate să se refere la altceva. Din perspectiva faptului că toți au păcătuit și merită iadul etern, este absurd să cauți pe cineva mai bun sau mai puțin rău. Cu toate acestea, există o diferențiere a păcatelor și a gravității lor. Există un liber arbitru chiar în întunericul celor lipsiți de Dumnezeu. Ei pot apela la harul general pentru a păcătui mai puțin, sau pot respinge acest har pentru a păcătui mai mult. Astfel unii vor păcătui mai mult ca alții. Desigur cui i se dă mult i se va cere mai mult, și cui i se dă puțin, i se va cere mai puțin. Și aici vinovăția lui Pavel este mare, căci el nu s-a născut într-un trib idolatru din America de Sud total străin de revelația specială a lui Dumnezeu. El a avut acces de mic copil la revelația specială a lui Dumnezeu și a cunoscut mărturii excepționale ca ale lui Ioan, Isus și ale apostolilor. Cu toate acestea, a ajuns prigonitorul Bisericii. Privind la diversitatea de oameni și de contexte ale acestora, putem doar să spunem că NU ȘTIM cum va judeca Dumnezeu pe fiecare în parte. Nici nu este treaba noastră. Dumnezeu va cântări cât din revelația Sa a pătruns în întunericul fiecăruia, și în ce măsură cel în cauză a primit și a respins această revelație. Diferite cărți sau diferiți predicatori, inspirându-se din Romani cap.2a au propus diverse scenarii și

încercări de a demonstra vinovăția unor oameni din triburi îndepărtate etc. Poate că au mers prea departe. Pavel ne spune că lucrul acela se va vedea de-abia când Dumnezeu va judeca gândurile ascunse ale oamenilor. Deci nu se poate vedea de acum. Să așteptăm clipa judecării. S-ar putea să avem mari surprize. Ce ne privește pe noi, suntem noi înșine, ca noi să luăm aminte la Lumina revelației dăruite nouă și să n-o răstignim. Pe ceilalți să-i lăsăm în grija Marelui Judecător. Nu este treaba noastră să-i încredințăm de propria lor vinovăție. Ioan 16 ne spune că Duhul (și nu noi) va dovedi lumea vinovată. Când suntem întrebați putem să le răspundem cu smerenie că Dumnezeu ne va judeca pe fiecare în funcție de reacțiile credinței noastre față de Luminile multiple ale Revelației Sale. În concluzie, să ne recunoaștem păcătoșenia noastră, dar fără a forța spunând ca Pavel: *dintre care cel dintâi sunt eu*. Am avut noi contextul de har în care s-a născut Pavel? Am fost contemporani cu Ioan, Isus și apostolii și apoi am devenit Marele Prigonitor al Bisericii? Dacă nu, atunci să-l lăsăm pe Pavel să rămână cel dintâi dintre păcătoși. Iar faptul că nu suntem cei dintâi dintre păcătoși nu este un motiv să NU rămânem smeriți, să nu înțelegem adâncimea propriului păcat, să nu iubim mult.

Pavel încheie amintirea convertirii și transformării sale cu doxologia din v.17. Scopul este proslăvirea lui Dumnezeu și nu a sa. Dacă privind la viața lui Pavel spunem: *ce grozav a fost Pavel!* nu am înțeles nimic. Această laudă exagerată pentru Pavel ascunde de faptul gândul luciferic că și noi putem deveni prin contribuția noastră grozavi. Scopul vieții noastre este ca prin noi să strălucească harul și îndurarea lui Dumnezeu față de noi, și nu noi înșine. Nimeni nu se va mira ce grozavi suntem noi, ci mirarea va fi cu totul alta: cum de s-a arătat un har atât de mare pentru niște oameni atât de păcătoși? Cum de a convins acest har niște oameni atât de bolnavi să urmeze drumul crucii? Acestea vor fi motivele de mirare, iar lauda va fi adusă doar Domnului și nicidecum nouă. Și cum rămâne cu disponibilitatea noastră și răspunsul credinței noastre testat prin foc? Nu este el valoros, nu este el apreciat de Dumnezeu? Cu siguranță da! Dar pentru că acest răspuns este 99% rodul harului care ne convinge și pentru că el primește apoi o răsplată atât de mare, tot Dumnezeuul îndurării este Cel care strălucește. Și cu cât suntem mai credincioși, El strălucește mai mult ca în cartea Iov. Iov prin alegerea credinței Sale, făcea ca Dumnezeu să fie proslăvit. Aici este marea eliberare: că

putem persevera în credință fără a străluci noi înșine, fără ca noi să fim în centru. Ce eliberare. Perseverarea în credință va aduce mai multă glorie Numelui lui Dumnezeu, și deloc glorie propriului nume.

Slava să fie doar a lui Dumnezeu și aceasta pentru totdeauna, în vecii vecilor (v.17). Dumnezeu este prezentat aici de Pavel ca Împăratul veșnicilor, nemuritorul, nevăzutul, și singurul Dumnezeu. De ce? Probabil pentru că aceste atribute susțin ideea de ce slava să fie doar a Domnului! Dar faptul că este nevăzut pare a nu susține ideea proslăvirii Sale eterne. Dumnezeu nu este proslăvit pentru eternitate pentru că este nevăzut. Acest atribut este specific iudaismului și-l pune pe Dumnezeul unic al evreilor în contrast cu idolii vizibili și mulți ai neamurilor. Pavel pare să susțină deci că întoarcerea sa nu a fost la un alt Dumnezeu, ci la Dumnezeul evreilor, acel Dumnezeu unic și nevăzut, nemuritor și împărat al eternității. Această nuanță este binevenită căci știm că Pavel înainte de convertire era foarte zelos în religia iudaică. Pe de altă parte, pasajul cu relatarea convertirii pune în contrast harul cristic cu cei ce vor să fie învățători ai Legii, probabil iudei, o bună parte din ei. Pavel nu vrea însă să separe revelația creștină de Dumnezeul Legii. Dumnezeul Legii este Dumnezeul care i-a arătat milă și Cel pe care îl slujește cu adevărat de-abia acum.

Prin relatarea convertirii sale, Pavel creează un contrast izbitor între acei învățători ai Legii și apostolul căruia i s-a încredințat Evanghelia. Aceia vor să fie învățători ai Legii spre slava lor, Pavel a fost chemat de Dumnezeu ca apostol spre slava lui Dumnezeu. În v.18-20 Pavel revine la tema falșilor învățători. Mai întâi îi poruncește fiului său Timotei să lupte lupta cea bună. Termenul de PORUNCĂ a mai fost folosit de Pavel în acest capitol:

- Pavel este numit apostol prin porunca lui Dumnezeu.
- Pavel l-a lăsat pe Timotei în Efes ca să poruncească unora să nu învețe pe alții altă învățătură.
- Ținta poruncii este dragostea.
- Pavel îi poruncește lui Timotei să lupte lupta cea bună.

Pavel creează o structură de autoritate foarte clară: Dumnezeu – Pavel – Timotei – Biserica din Efes. El a fost numit apostol prin porunca lui Dumnezeu și de aceea ca apostol el nu-l sfătuiește doar, ci-i poruncește lui Timotei ce să facă. Acest lucru nu înseamnă că nu există și o relație de apropiere, Dumnezeu este Tatăl apostolului, iar apostolul este tatăl spiritual al lui Timotei. Acest lucru este specific unei Împărății în cadrul căreia ținta poruncii este Dragostea.

Pavel îi poruncește lui Timotei să lupte cea bună. Accentul nu este pus doar pe ideea de a continua lupta, ci pe a lupta lupta cea bună. Și acei învățători ai Legii luptau, și Pavel lupta înainte de convertirea sa. Pavel sesizează marele pericol al derapajului. Este vorba de un derapaj care-i vizează pe cei din Împărăție, din spațiul revelației. Aceștia pot lupta o ALTĂ luptă, și o pot face foarte bine cu Scriptura în mâini și în Numele lui Dumnezeu. Războiul este pe viață și pe moarte. Pavel consideră că acest pericol îl vizează și pe Timotei însuși. Și am discutat recent despre statutul spiritual pe care-l avea Timotei. Pavel nu-i scrie epistola doar pentru a-l îndruma pe Timotei cu privire la ce trebuie să facă în Biserica din Efes. În primul rând, epistola îl îndeamnă pe Timotei să vegheze asupra propriei credinței și asupra propriei lupte. Acei învățători falși nu s-au născut așa. Așa au ajuns. A fost o vreme când duceau lupta cea bună, când slujeau Biserica cu sinceritate ca și Timotei. Și ei căzut. Acest pericol este și în dreptul lui Timotei. Vrajmașul este Satana, iar capacitatea sa de a minți, de a amăgi, de a seduce nu trebuie subestimată. Pericolul este real și pentru Timotei. Deci este real pentru fiecare din noi. Gândul și rugăciunea pe care o am este în dreptul meu, ca Dumnezeu să mă ajute să lupt lupta cea bună și să mă păzească de cel rău și de a deveni un fals învățător, epistola nu este pentru frații mei, ci este în primul rând pentru inima mea. Și ea nu este scrisă ca să mă învețe cum să slujesc, ci mai întâi de toate cum să mă păzesc de pericolul căderii în falsa slujire. Pavel îi menționează aici pe Imeneu și Alexandru. Aceștia par a fi diferiți de învățătorii Legii din prima parte a capitolului cu care Pavel pare a fi mai puțin radical. Acești învățători sunt în derapaj, dar nu au ajuns însă în rătăcirea lui Imeneu și Alexandru. Aceștia au ajuns să HULEASCĂ. În 2 Timotei 2:17-18, Imeneu este pomenit din nou. Deci el era încă activ și extrem de periculos pentru turma Bisericii. El propovăduia că

învierea a venit deja. Învățătura sa era deja coaptă. Deja se formase o erezie clară, și un curent de gândire contrar Evangheliei. Astfel el a ajuns la stadiul de hulitor, de prooroc mincinos. Dar și Alexandru și Imeneu au fost slujitori ai Bisericii ca și Timotei. În prima fază s-au apucat și ei de basme, flecării, genealogii. Încă nu atacat doctrine fundamentale ale Evangheliei. Apoi învățătura falsă s-a cristalizat și a fost proclamată cu îndrăzneală atacând Evanghelia lui Pavel. Aceștia propuneau o altă Evanghelie. Se considerau și ei creștini. Ei susțineau probabil că ei și nu Pavel au adevărata Evanghelie. Dar cum a început procesul căderii lor? Cum se poate evita căderea lor?

- și să păstrezi credința și un cuget curat pe care unii l-au pierdut și au căzut din credință.

Credința și/sau cugetul curat au mai fost amintite de Pavel în 1:4,5,14. Deci sunt concepte-cheie în acest capitol. V.19 este extrem de important căci ne explică relația dintre cuget și credință. Întâi se pierde cugetul curat și apoi se cade din credință. Deci cugetul bun și inima curată duc la o credință neprefăcută care rodește dragostea. Ținta poruncii este dragostea. Aceasta nu este rodul faptelor Legii și strădaniei omenești. Dragostea VINE, adică este de Sus, este o arătare a Cerului pe pământ. Ea nu VINE din OM. Ea vine de sus și se arată în și prin cel credincios. Ea vine ca urmare a unei credințe neprefăcute. Cel în cauză chiar crede că Hristos este singura Soluție pentru vina ne iubirii sale și pentru rodirea sa în dragoste. Doar o astfel de credință neprefăcută, ancorată cu sinceritate în Hristosul cel viu și adevărat lucrează dragostea autentică. Dar această credință trebuie păstrată. Din această credință adevărată se poate cădea dacă se pierde conștiința bună și curată. De aici a început căderea celor care nu au nimerit ținta. În loc să rodească iubire prin credință, au devenit prooroci mincinoși. Deci bătălia asupra iubirii este precedată de bătălia asupra credinței. Iar bătălia asupra credinței este precedată de bătălia asupra cugetului. Pentru a păstra ținta iubirii trebuie păstrată credința cea bună. Pentru a păstra credința cea bună trebuie păzit *cugetul*. Ce este cugetul bun, conștiința curată? Cum se pierde el? De ce pierderea lui duce la naufragierea din credință? În original pentru a CĂDEA din v.19 se folosește expresia de *ruperea corăbiei* sau de *naufragiere în ce privește credința*. Deci avem imaginea unei corăbii care merge spre o destinație, spre destinația bună. Dar ea nu

mai ajunge acolo. Ea este scufundată de furtună și pierе în mijlocul mării împreună cu pasagerii ei. Corabia mergea în direcția bună. Dar nu a nimerit ținta. Ce s-a întâmplat pe drumul bun al credinței? De ce corabia inimii acestor oameni nu a continuat calea cea bună a credinței? De ce au urmat o altă luptă, un alt traseu care i-a condus către stânci ascunse și furtuni nemiloase care au scufundat corabia și au oprit-o din drumul ei spre țărmul mânturii? Problema este la cugetul bun. Ce este cugetul sau conștiința? Ce înseamnă un cuget bun sau curat? Cum se pierde acesta? Pavel folosește aici un concept fără a-l dezvolta, detalia, desigur nici nu era nevoie, căci îi scrie lui Timotei. Dar un termen poate fi umplut cu o mulțime de sensuri și semnificații distincte. Ce să facem noi în fața acestui termen., căci noi nu suntem Timotei? Primul pas este acela de a vedea cum folosește Pavel acest termen în celelalte epistole. Al doilea pas este de a ne ruga la Lumina de sus ca Duhul să umple prin revelație acest termen cu o semnificație corectă.

Să ne amintim deci de cele mai cunoscute pasaje în care Pavel vorbește despre cuget sau conștiință:

14. Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege;

15. și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă **despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor** și gândurile lor, care sau **se învinovățesc** sau **se dezvinovățesc** între ele.

16. Și faptul acesta se va vedea în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor.

(Romani 2)

1. Spun adevărul în Hristos, nu mint; **cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor**,

2. că simt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă.

3. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărțit de Hristos, pentru frații mei, rudele mele trupești.

(Romani 9)

4. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău.

5. De aceea, trebuie să fiți supuși **nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului.**

(Romani 13)

22. Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cel ce nu se osândește singur în ce găsește bine.

23. **Dar cine se îndoiește și mănâncă este osândit**, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare e păcat.

(Romani 14)

7. Dar nu toți au **cunoștința** aceasta. Ci unii, fiind obișnuiți până acum cu idolul, mănâncă un lucru ca fiind jertfit unui idol; **și cugetul lor, care este slab, este întinat.**

8. Dar nu carnea ne face pe noi plăcuți lui Dumnezeu: nu câștigăm nimic dacă mâncăm din ea și nu pierdem nimic dacă nu mâncăm.

9. Luați seama însă ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi.

10. Căci dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoștință, că șezi la masă într-un templu de idoli, **cugetul lui, care este slab, nu-l va împinge pe el să mănânce din lucrurile jertfite idolilor?**

11. Și astfel, el, care este slab, va pieri din pricina acestei cunoștințe a ta: el, fratele pentru care a murit Hristos!

12. Dacă păcătuiești astfel împotriva fraților **și le răniți cugetul lor slab**, păcătuiești împotriva lui Hristos.

13. De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască.

(1 Cor. 8)

23. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc.

24. Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.

25. Să mâncați din tot ce se vinde pe piață, fără să cercetați ceva **din pricina cugetului**.

26. Căci „al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el.”

27. Dacă vă pofteste un necredincios la o masă, și voiți să vă duceți, să mâncați din tot ce vă pune înaintea, **fără să cercetați ceva din pricina cugetului**.

28. Dar dacă vă spune cineva: „Lucrul acesta a fost jertfit idolilor”, să nu mâncați, din pricina celui ce v-a înștiințat și din pricina cugetului; căci „al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el.”

29. Vorbesc aici **nu de cugetul vostru, ci de cugetul altuia**. Căci de ce să fie **judecată slobozenia mea de cugetul altuia?**

30. Dacă mănânc, aducând mulțumiri, de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru pentru care mulțumesc?

31. Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.

32. Să nu fiți pricină de păcătuire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu.

33. După cum mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți.

(1 Cor. cap.10)

2. Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici **să fim primiți de orice cuget omenesc**, înaintea lui Dumnezeu.

(2 Cor, cap.4)

Rugați-vă pentru noi; căci suntem încredințați că avem **un cuget bun**, dorind să ne purtăm bine în toate lucrurile.

Vom menționa și câteva referiri din epistolele lui Petru:

19. Căci este un lucru plăcut dacă cineva, **pentru cugetul lui față de Dumnezeu**, suferă întristare și suferă pe nedrept.

(1 Petru cap.2)

15. Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.” Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă,

16. **având un cuget curat**; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.

(1 Petru cap.3)

21. Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățare de întinăciunile trupești, ci **mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu**, prin învierea lui Isus Hristos,

22. care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.

(1 Petru cap.3)

Observăm cât de complexă este problema cugetului sau a conștiinței. Orice om are o conștiință, chiar și cei din întuneric, chiar și cei fără Lege. Cugetul este strâns legat de gândurile care se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele. Conștiința este deci instanța morală a sufletului. Ea deosebește ce este bine de ce este rău, de ce se poate face și de ce nu este permis să facă. Ea se raportează la anumite legi sau norme. Respectarea lor este lăudată de cuget și generează un sentiment de curăție de sine. Nerespectarea lor este acuzată de cuget și se generează un sentiment de vinovăție. Dar, deși orice cuget este racordat la o parte din valorile morale fundamentale, el se poate ghida și după norme personale, culturale care nu sunt normele lui Dumnezeu. Dar conștiința are capacitatea de a îngloba tot felul de norme și reguli cu ajutorul cărora să deosebească binele de rău. Astfel, cineva se poate simți vinovat când de fapt nu este vinovat. Aici este vorba de un cuget slab ghidat după puține cunoștințe, cel din Romani cap.14. Dar cugetul slab nu este doar cel care se poate simți vinovat când nu este vinovat, dar și cel care poate călca o normă fără a se simți vinovat. Cel din Romani 14 păcătuiește pentru că mănâncă împotriva cugetului său. Dar în 1 Cor. cap.8 apare și cineva care se duce singur să mănânce din lucrurile jertfite idolilor din ÎNDEMNUL cugetului. Este vorba de cel care crede că este BINE să jertfești idolilor. Deci cugetul poate fi păcălit prin puține cunoștințe sau cunoștințe false. El poate considera rău ce nu este rău și poate considera bine ce este rău. Cugetul este folosit și în judecarea altuia. Cugetul nu judecă doar propria persoană ci și semenul. El deosebește când semenul face bine sau rău. Dar și aici poate fi păcălit în diverse situații. Cugetul poate fi maturizat și întărit prin cunoștință, prin cunoaștere. Dar cugetul nu are un rol doar în judecarea propriilor fapte sau a faptelor altora. El are capacitatea de a genera fapte. Astfel, apare în textele de mai sus ideea de ÎNDEMN al cugetului sau din pricina cugetului său față de Dumnezeu. Cugetul poate motiva la fapte bune. Nu doar frica pedepsei din afară trebuie să ne motiveze să alegem binele, dar și îndemnul cugetului din interior. Să ne ferim de rău pentru că suntem convinși că este ceva rău, care nu ne face bine nici nouă, nici semenului, și-L supără și pe Dumnezeu cel sfânt. Cugetul ne poate ajuta să nu mințim. El poate fi chemat ca martor. El are deci capacitatea de a ne înștiința dacă ne mințim sau nu aproapele. Cugetul apoi poate primi sau respinge o persoană sau un mesaj. Dacă

cineva nu se încadrează criteriilor cugetului acel cineva este respins de cuget. Același lucru se întâmplă cu mesajele pe care cugetul le receptează.

Cugetul se întinează. Cugetul necredinciosului se întinează pe măsură ce acesta se cufundă în păcat:

17. Iată, dar, ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii în deșertăciunea gândurilor lor,

18. având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor.

19. ***Ei și-au pierdut orice pic de simțire***, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție.

(Efeseni cap.4)

Acest simț al conștiinței de a osândi răul se poate diminua și în anumite domenii și pentru anumite perioade se poate chiar atrofia. Prin repetarea păcatului, conștiințează se întinează. Apar justificările, mecanismele de apărare se întăresc, apare obișnuința. Ceea ce la început părea de neconceput, acum pare ca ceva normal, care face parte din modul firesc de a fi. Persoana care se complăce în păcat oricum este chinuită de tresăririle cugetului. Dar perseverând în păcat, în negare și justificări, chinul său se diminuează prin atrofierea cugetului, prin fenomenul numit împietrire. Simțul moral moare în acel domeniu robit de păcat. Mustrarea de cuget poate chiar să dispară complet. În acel domeniu cugetul a fost ucis, împietrit, întinat. Cugetul este ca o oglindă. Această oglindă curată reflectă corect realitatea morală din jur. Astfel cugetul este ca o busolă morală pentru sufletul omului. Dar păcatul este ca noroiul depus pe această oglindă. Astfel oglinda nu mai reflectă fidel realitatea. Ea este reflectată distorsionat. Busola morală se strică. Fără busolă cum să te orientezi deci spre calea neprihănirii și a binelui? De aceea Petru ne spune ca la nașterea din nou, prin învierea lui Isus Hristos, cugetul este curățit. Prin curățirea păcatelor care s-au adunat pe cuget, se curăță și cugetul. Recunoscând că sunt păcate, căindu-se, primind iertarea, noriul este luat de pe oglindă. Piatra este luată de pe cuget, el este reînviat, simțurile sale atrofiate sunt reactivate. Omul nu

mai simte nevoia să justifice sau să nege acele păcate pentru a putea trăi cu ele. Ele nu mai fac parte din viața omului. Căci omul cel vechi este dat morții, iar acum el începe o viață nouă într-o identitate nouă. Deci cugetul este curățit prin căință și prin sânge, după cum este scris:

11. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta,

12. și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.

13. Căci, dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățarea trupului,

14. cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, ***vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui Viu!***

(Evrei 9)

Curățirea cugetului este absolut necesară pentru a putea sluji unui Dumnezeu viu și sfânt! Cugetul trebuie să fie activ, viu, funcțional, pentru a putea călăuzi omul pe calea ascultării de Dumnezeu. Busola morală trebuie reparată ca omul să poată urma calea morală a unui Dumnezeu viu și sfânt! Deci curățirea cugetului de faptele moarte este absolut necesară. Acest lucru se întâmplă la nașterea din nou. Dar cugetul trebuie curățit apoi și de orice nouă fărădelege care se depune pe el. Este interesant să înțelegem că păcatele se depun pe cuget. Într-un fel este normal. Fiind instanța morală a sufletului, el înmagazinează călcările de lege, el face dosarele păcatelor, el memorează moralitatea și imoralitatea omului respectiv. Deci cugetul trebuie curățit la naștere din nou și apoi ținut curat printr-o pocăință permanentă și sinceră. Devine fundamentală relația dintre cuget și Duhul Sfânt. Sângele este Cel care curăță cugetul, iar Duhul cel care-l luminează – așa cum spune Pavel în Romani 9:1. Oglinda pentru a putea reflecta realitatea morală din jur, are nevoia de a fi curățită, dar are nevoie și de lumină. Se creează un canal de

comunicare permanent între Duhul și cuget. Cugetul trebuie să fie mereu atent și receptiv la șoaptele Duhului. Dar acest canal trebuie mărit. Astfel, cugetul curățit și reactivat, mereu curățit prin sânge, și mereu ținut la lumina șoaptelor Duhului, trebuie adus mereu mai aproape de lumină. El este supus în permanență unui proces de transformare, maturizare și întărire. Acest lucru se realizează prin cunoașterea unui Dumnezeu viu. Epistolele pauline abundă de îndemnuri la cunoaștere:

1. Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.

2. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ***ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.***

Dar de deosebirea voii lui Dumnezeu este responsabil cugetul. Or deosebirea voii lui Dumnezeu în toată complexitatea ei este o provocare de o viață. Cugetul nu poate lenevi. Ca instanță morală, el trebuie să participe mereu la cursuri de perfecționare. Cunoașterea lui Dumnezeu și a căilor Lui îl va ajuta să deosebească din ce în ce mai bine voia lui Dumnezeu în toate domeniile vieții. Acest drum nu are sfârșit. Prefacerea prin înnoirea minții este o poruncă pentru toată viața de credință. Și în ultima sa zi, Pavel își lăsa mintea înnoită pentru a deosebi mai bine voia Dumnezeului celui viu! Iată profilul cugetului bun și curat. Este cugetul curățit prin sânge și înviat la nașterea din nou, dar care apoi se ține curat prin sânge, rămâne în lumina Duhului, și caută mereu să se apropie mai mult prin cunoaștere de Lumină pentru a putea oglindi MAI BINE voia Dumnezeului celui viu. Aurul perfect șlefuit din Templu (cu funcția unei oglinzi) era curățit prin sânge și mereu ținut în Lumina Sfeșnicului. El pare să trimită la funcția CUGETULUI. Păstrarea cugetului bun și curat este condiția esențială pentru a rămâne pe Cale, pentru a continua lupta cea bună. Poate sunt zone ale cugetului nostru atrofiate fie din pricina lenii de a crește în cunoaștere, fie din pricina faptului că în acele domenii am respins șoaptele Duhului și acum pur și simplu nu le mai auzim. Poate se cade să ne cerem iertare pentru aceste domenii și să-l implorăm pe Domnul ca acolo unde Duhul ne-a cercetat în trecut și noi nu am luat aminte, să aducă din nou

în răbdarea sa din nou Lumina. Iar când o va aduce să nu mai respingem cercetarea, ci să o acceptăm, să ne smerim, să ne căim, să fim disponibili la schimbare. Procesul este complicat de faptul că există mereu bruiatul celui rău. El se preface într-un înger de Lumină și adesea imită șoaptele Duhului. El ne aduce învinovățiri false acolo unde nu am greșit și ne convinge că voia lui Dumnezeu este un anumit drum care de fapt duce la moarte. Ce este de făcut? Căci nu orice semnal sau imbold, nu orice cercetare este din partea Duhului. Desigur vom spune că vom analiza fiecare șoptă în lumina Scripturii. Dar cunoaștem noi toată Scriptura pentru a putea analiza cu precizie orice șoptă? Cunoaștem noi toată voia lui Dumnezeu pentru a deosebi imediat care este sursa șoptelor din conștiința noastră? Pavel tocmai ne-a spus că suntem într-un proces dinamic de transformare a discernământului în care trebuie mereu să redefinim și să reajustăm percepția noastră asupra voii lui Dumnezeu. Soluția pare a fi să nu ne grăbim. Șoaptele pe care le putem analiza cu claritate și precizie, să le respingem sau să le acceptăm. Dar acele șoapte, a căror semnificație nu o cunoaștem încă, să le lăsăm să aștepte. Timpul și creșterea în cunoaștere le va clarifica sursa. Odată cu trecerea timpului, fie se vor da ele de gol în ce privește sursa, fie creșterea noastră în cunoaștere le va identifica sursa. Cred că este o cale onestă. Nu cred că Domnul se va supăra pe noi. Mai degrabă spunem smeriți: *NU ȘTIU, Doamne, dacă aceste șoapte sunt de la tine! Dă-mi Tu lumina! Le las la o parte. Nici nu le voi primi, dar nici nu le pot respinge. Le las să aștepte. Și eu voi aștepta Lumina Ta!* Cel smerit nu se grăbește și așteaptă cu răbdare momentul clarificării. Cel mândru însă se grăbește să-și dea cu părerea spre pieirea lui. Nu trebuie să uităm că rădăcina mândriei noastre este strâns legată de actul cunoașterii: *Vei fi ca Dumnezeu, CUNOSCÂND binele și răul!* Și Omul a considerat că ȘTIE mai bine ca Domnul ce este bine și ce este rău pentru el. Aceasta l-a dus la cădere. De aceea, în procesul vindecării noastre, Domnul ne smerește exact în actul cunoașterii. Cunoașterea este un proces de o viață și mereu suntem lacunari în cunoaștere. Ceea ce ne salvează este CREDINȚA și încrederea în Dumnezeu. Nu o cunoaștere absolută (la care noi tânjim) trebuie să ne ofere siguranță, ci încrederea în Cel care-i păzește pe cei care sunt vulnerabili tocmai pentru că au un grad atât de scăzut de cunoaștere.

Dar nu doar cugetul este un element fundamental, ci și credința. Pavel îi poruncește lui Timotei să păstreze *credința și cugetul curat*. Deci trebuie să le păstreze pe amândouă pentru a nu naufragia în ce privește credința. Iar în original, expresia tradusă de Cornilescu cu referire la *CUGET: pe care unii l-au pierdut*, apare mai degrabă astfel: *pe care unii le-au respins* deci cu referire și la credință și la cuget. Acest lucru este în armonie cu 1:5-6 în care Pavel folosește tot pluralul: *fiindcă unii s-au depărtat de aceste lucruri (inima curată, cugetul bun și credința neprefăcută) au rătăcit și s-au apucat de flecării*. Deci Timotei pentru a nu naufragia de la credință trebuie să păstreze și cugetul curat și credința. Dar ce este credința? Care este relația dintre credință și cuget?

Omul nu se naște doar cu o conștiință, dar și cu capacitatea intrinsecă de a crede și de a se încrede. Marea întrebare este pe cine crede și în cine se încrede. Adam ne-a lăsat moștenire încrederea luciferică în noi înșine, în discernământul și puterea noastră: Noi ȘTIM! Noi SUNTEM! Noi PUTEM! Noi MERITĂM! De asemenea, ne încredem în ceea ce se vede și nu în Dumnezeu cel nevăzut. Deci avem o predispoziție fundamentală spre o încredere luciferică în noi înșine (mai precis: în glasul firii noastre pământești alimentat de minciunile demonilor) și spre a trăi prin vedere și nu prin credință. De asemenea, avem o neîncredere, reticență și răzvrătire înăscută față de Dumnezeu, Autoritate, Poruncă, Supunere, Ascultare. Credința noastră este ancorată în noi înșine, în glasul firii, în minciunile Stăpânului nostru, în ce este vizibil. Dumnezeu vrea să ne reancoreze încrederea noastră în El. Totul începe cu nașterea din nou, dar apoi urmează un proces de o viață de curățire și întărire a credinței. Deci credința pune în discuție în ce se încrede în adâncul ei ființa noastră? Când este vorba de adevăr, cunoaștere, siguranță, împlinire, fericire, iertare, mântuire, răsplătire, relații, împlinirea nevoilor noastre, pe ce și pe cine ne bazăm de fapt? Învățătorii falși ai Legii se bazează în lăuntru lor pe capacitatea lor de a cunoaște și de a împlini Legea. Apostolul Pavel se baza doar pe revelația, moartea și învierea lui Isus Hristos. În esența ei, credința mântuitoare înseamnă o lepădare a sinelui: *nu eu, ci Hristos!* – iată ADN-ul credinței autentice. Eu ȘTIU, Eu POT, EU MERIT sunt răstignite pentru a fi înălțat în locul lor Hristos! A păstra credința înseamnă a veghea ca în toate domeniile ea să se ancoreze din ce în ce mai mult în Hristosul cel viu, și din ce în ce mai puțin în noi înșine, în vizibil și în firea

pământească. În ce mă încred de fapt? – iată întrebarea pe care inima trebuie să și-o pună mereu pentru a putea păstra credința în Hristos. De asemenea, Hristos trebuie să crească în noi, adică trebuie să-L cunoaștem mai mult pe Hristosul cel viu și Adevărat pentru ca această credință să se ancoreze mai mult în El, și mai mult într-un Hristos autentic decât într-Unul al părerilor noastre despre El. Dar care este relația dintre cuget și credință? Pare a fi o relație de reciprocitate. Cugetul are în vedere cunoașterea, discernământul, capacitatea de a deosebi voia lui Dumnezeu. Or acest lucru necesită smerenie. Smerenia este dată de credința în Lumina de sus ce vine în opoziție cu credința luciferică în propriul discernământ. O credință firavă generează astfel un cuget slab alimentat mai degrabă de părerile noastre despre voia lui Dumnezeu, decât de revelația divină cu privire la voia lui Dumnezeu. Lumina de care are nevoie cugetul vine doar către cei smeriți, care se încred în Domnul și nu în ei înșiși. Când cugetul sesizează o problemă, un păcat, o greșală, omul face o alegere: *se va smeri sau va nega?* Aici intervine tot credința. Va crede în calea harului nevăzut sau va alege calea vizibilă a faptelor Legii și a neprihănirii personale? Deci păstrarea credinței este absolut necesară pentru păstrarea cugetului bun. Dar dacă prin necredință cugetul este întinat și se împietrește, totuși urmarea nu este căderea din cugetul bun, ci căderea din credință. Cum anume cugetul întinat prin necredință duce la pierderea credinței? Pentru a crede în Hristos, pentru a-l urma pe Hristosul cel adevărat este nevoie de busolă, de lumină, de discernământ, de cugetul bun? Când busola se strică, Lumina dispare. Credința devine oarbă. Ea nu se mai poate ancora în Hristos pentru că efectiv nu-L mai vede. Nu mai poate urma calea ascultării de Hristos, căci nu mai deosebește această cale. Prin necredință cugetul se întinează, iar prin întinarea cugetului se duce la pierderea totală a credinței. Credința, ca să poată crește, trebuie să deosebească când se încrede în Hristos și când nu se încrede în Hristos. Or, pentru această cercetare a credinței este nevoie tot de cuget. Fără un cuget bun, credința nu se mai poate cerceta pe sine. Fără această autocercetare, ea nu se mai curățește, nu mai crește și moare. Cât de exact este Pavel în folosirea acestor concepte. Atenție deci la credință și la cuget! Pavel nu mai amintește aici nici de inima curată, și nici de iubire. Iubirea VINE când cugetul este curat și credința neprefăcută. Când ele se pierd, este de la sine înțeles că iubirea nu mai vine.

Pasajul se încheie cu referirea la Alexandru și Imeneu. Iată cum se raportează un fost hulitor la doi actuali hulitori. La prima vedere Pavel este foarte dur și nu prea arată îndelunga răbdare de care vorbea mai sus. Dar doar la prima vedere. El este radical pentru trebuie să fie radical atât pentru a proteja Biserica cât și pentru a mai da o ultimă șansă hulitorilor. Pavel se delimitează total de cei doi, și cere și Bisericii să se delimiteze. Cei doi nu mai sunt primiți în Biserică, nu mai au legături cu Biserica și sunt scoși și din spațiul spiritual de protecție dat de Biserică, ei sunt lăsați în spațiul din afară, spațiu pe care l-au ales și în care sunt deja de fapt. Acolo sunt sub mânia lui Dumnezeu și sub furia noului Stăpân pe care au ales să-l slujească: Satan. Pasajul de față trebuie citit împreună cu cel din 1 Cor. cap.5. Practic se are în vedere o pedepsire fizică a celor doi spre recuperarea lor. Satan le va face rău, se va atinge de trupul lor, îi va chinui. Dar doar acest chin le mai poate da șansa să se trezească din împietrire și să învețe să nu hulească. Este o diferență dintre Saul prigonitorul și acești doi oameni. Pavel lucra din neștiință în necredință, apoi a ajuns la Lumină. Aceștia doi însă au parcurs exact drumul invers. Au fost în Lumină și aici, cu mai multă știință, au respins Lumina și au ales necredința și au devenit hulitori. Nu sunt doar oameni care au renunțat la Hristos, ci oameni care au devenit prooroci mincinoși, propovăduind o altă Evanghelie și atrăgând spre moarte pe ucenici. A fost o mare sfidare a lui Dumnezeu de au ajuns în această rătăcire și au primit o asemenea pedeapsă. Cu toate acestea, Pavel pare să mai spere într-o posibilă recuperare. Întunericul lor este diferit de cel al lui Saul prigonitorul dar tot întuneric mare este. Pavel se gândește la propria sa recuperare din acel întuneric cumplit și pare să spere într-o posibilă recuperare. El spune doar: *să învețe să nu hulească*. Această expresie poate să nu includă o recuperare completă, ci doar o renunțare a celor doi a mai propovădui o Evanghelie falsă. Este important să reținem că Pavel nu-i cere lui Timotei să se roage pentru cei doi sau să încerce prin alte demersuri să-i recupereze. Nu, ei trebuie lăsați în mâna dreaptă a lui Dumnezeu. Doar El poate interveni în întunericul acela pe căile Lui. Nu mai este responsabilitate lui Timotei și nici măcar a lui Pavel. Și probabil întunericul acela este prea mare ca un om să mai poată interveni acolo. Biserica ajută aici doar prin delimitare totală, prin recunoașterea propriilor limite și prin chemarea unei intervenții directe de sus. 2 Timotei pare a fi scrisă după vreo 2-3 de ani după 1 Timotei. Pavel face referire la Imeneu care este încă activ în răspândirea ereziei

sale, dar și la un Alexandru căldărarul încă activ în a face rău, care este posibil să fie același Alexandru cu cel din 1 Timotei. Strălucește îndelunga răbdare a lui Dumnezeu oglindită și în viața lui Saul. Dumnezeu NU s-a grăbit să-i trăznească ca pe Anania și Safira. I-a mai răbdat. Câtă îndelungă răbdare din partea Sa! Dar aceasta nu înseamnă că Domnul și-a schimbat VERDICTUL cu privire la astfel de oameni. Pavel spune în dreptul lui Alexandru că Domnul *îi va răsplăti după faptele lui*, iar despre astfel de oameni Pavel afirmă clar că nebunia lor va fi arătată de Domnul tuturor (2 Tim.3:9). Domnul, în îndelunga Sa răbdare, mai amână acest moment dramatic față de Imeneu și Alexandru. Îndelunga Sa răbdare devine o provocare pentru cel credincios care poate să cadă în ispita lui Iona. Dar Pavel o acceptă mai ușor. El însuși a avut parte de ea. Israel ca popor are parte de ea. Îndelunga Sa răbdare nu înseamnă un act de slăbiciune din partea Domnului, căci El nu calcă în picioare dreptatea și nici nu-Și retrage verdictul nimicirii în această perioadă. Cartea Iona trebuie studiată împreună cu cartea Naum. Naum profetește după Iona anunțând de această dată verdictul irevocabil al lui Dumnezeu de a nimici cetatea Ninive, ceea ce s-a și întâmplat în istorie. Iată cum începe cartea Naum care pare a fi chiar răspunsul la prejudecățile lui Iona față de Dumnezeu:

1. Prorocie despre Ninive. Cartea prorociei lui Naum din Elcoș.
2. Domnul este un Dumnezeu gelos și răzbunător; Domnul Se răzbună și este plin de mânie; Domnul Se răzbună pe potrivnicii Lui și *ține mânie pe vrăjmașii Lui*.
3. Domnul **este îndelung răbdător, dar de o mare tărie; și nu lasă nepedepsit pe cel rău**. Domnul umblă în furtună și în vârtej, și norii sunt praful picioarelor Lui.
4. El muștră marea și o usucă, face să sece toate râurile; Basanul și Carmelul tânjesc, și floarea Libanului se veștejește.
5. Se clatină munții înaintea Lui, și dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui, lumea și toți locuitorii ei.
6. Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ține piept mâniei Lui aprinse? Urgia Lui se varsă ca focul, și se prăbușesc stâncile înaintea Lui.
7. **Domnul este bun; El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei**

ce se încred în El.

8. Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal va nimici cetatea Ninive și va urmări pe vrăjmașii Lui până în întuneric.

9. Ce planuri faceți voi împotriva Domnului? El le zădărnicește! Nenorocirea nu va veni de două ori.

10. Căci vor fi ca niște mănunchiuri de spini încâlciți, și, tocmai când vor fi beți de vinul lor, vor fi mistuiți de foc ca o miriște de tot uscată.

Dragă Iona, Dumnezeu nu este slab. El este îndelung răbdător, dar de o mare tărie. Pavel însuși propovăduia o Evanghelie a iubirii puternice, a harului ferm, a unei îndelungi răbdări DREPTE. De aceea, el este foarte ferm cu cei doi hulitori și-i dă pe mâna Satanei. Apoi însă, îl lasă pe Domnul să decidă momentul judecării lor. El știe că în îndelunga Sa răbdare, Domnul nu-și pierde tăria și vigoarea mâniei Sale. Noi ca oameni, prin îndelunga răbdare omenească tindem să ne pierdem fermitatea, tăria, vigoare. Ne obișnuim să cedăm, să nu ripostăm. O facem din slăbciune adesea și devenim mai slabi. Dumnezeu NU este așa. Pavel nu este așa. Pavel urma calea unei îndelungi răbdări ferme și a unui har drept. Și lasă această pildă și lui Timotei, cred că din această pricină accentul de la finalul capitolului nu cade pe speranța lui Pavel în recuperarea celor doi, ci pe poziția sa radicală față de ei.

Mă cercetează îndelunga răbdare a Domnului. Prin Saul ni s-a lăsat o pildă. Vor fi oameni care se vor întoarce de tineri la Domnul. Vor fi oameni care se vor întoarce când vor fi mai în vârstă, dar noi nu vom fi răbdat alături de Domnul lângă ei, ci doar vom fi prins ultima perioadă sau doar momentul celebrării când au venit în Biserică. Atunci trebuie să ne gândim cât i-a răbdat Domnul până la acea vârstă și să ne pregătim pentru oameni în dreptul cărora vom răbda și noi 5 ani, 10 ani, 50 de ani până se vor întoarce la El. Deci mare atenție la oamenii necredincioși din jurul nostru, cărora le-am vestit Evanghelia de atâtea ori, care au venit și la Biserică etc. , care par a se fi obișnuit cu noi, și în dreptul cărora avem mai puțină speranță sau speranță; Domnul nu i-a lepădat. Este la lucru în fiecare zi. Lucrează cu răbdare și pregătește cu grijă momentul ancestral de pe drumul Damascului. Să

răbdăm alături de El, să gustăm puțin din îndelunga Sa răbdare. Oare nu doar pe acest drum vom deveni ca El?

În v.18, Pavel îl îndeamnă pe Timotei să lupte lupta cea bună după și prin proorociile făcute mai dinainte despre tine. Vom mai reveni la aceste proorocii când vom studia cap.4. Probabil că atunci când prezbiterii și-au pus mâna peste Timotei cu ocazia intrării acestuia în lucrare, Duhul Sfânt a revărsat anumite daruri speciale peste Timotei. De asemenea, în acel moment, au fost rostite proorocii despre Timotei. Pavel recunoaște că aceste proorocii au fost de la Dumnezeu. El nu ne spune conținutul acestor profeții. Deși a fost vorbirea lui Dumnezeu, ea nu devine parte din Scriptura inspirată a Noului Testament. Dar ea rămâne parte din revelația lui Dumnezeu către Timotei! Pavel face apel la aceste proorocii. El indicau lupta cea bună pe care Timotei avea să o ducă. Dar ele devin și o resursă foarte importantă pentru Timotei, căci Pavel îl îndeamnă pe Timotei să ducă lupta cea bună PRIN acele proorocii. Acele proorocii au deci rolul de a-l motiva, dar și de a-l călăuzi pe Timotei către lupta cea bună. Timotei nu trebuie să uite acele proorocii, și nici să le subestimeze importanța. Ele nu devin parte din canoul Scripturii, dar fac parte din vorbirea lui Dumnezeu către Timotei care trebuie să-l călăuzească în lucrare. Însuși Pavel s-a lăsat călăuzit de Domnul prin astfel de proorocii. Iată că cel care ne îndeamnă să rămânem la ce este scris, recunoaște și vorbirea lui Dumnezeu prin proorocii pentru lucrări speciale și chemări speciale. Cei care, ca Timotei, am avut parte de asemenea proorocii, trebuie să fim cu luare aminte la ele. Oare nu erau atâtea alte resurse prin care Timotei putea continua lupta cea bună? De ce, din aceste resurse, Pavel aduce în discuție tocmai proorociile făcute despre Timotei? Vom reveni asupra acestui subiect în cap.4.